

Felhívjuk a figyelmet, hogy az alábbiakban közölt dokumentum az igehirdető, Sípos Ete Zoltán kézírata, amelynek publikálása szerkesztés nélkül történik, és az igehirdetésében elhangzottakkal nem feltétlenül szóról-szóra egyezik meg!

2013. március 31-én az újszegedi református templomban elhangzott igehirdetés háttéranyaga

Húsvét 1.

Cím: Találkozások a Feltámadottal

Textus: Mk 16, 9-20

Vázlat:

1)Hogyan jöttek létre?

2)Mit váltottak ki?

3)Minek a fontosságát tették nyilvánvalóvá?

4)Milyen megbízatást jelentettek?

Márk evangélista röviden-tömören elbeszéli, hogy a hét első napján a feltámadott Jézus megjelent! Előbb egy asszonyt említ, aztán két férfit; majd a 11 tanítványt – mintegy egyre tágabb kört rajzolva – előbb 1, majd 2, végül 11 embernek. Ezeket említi azok közül, akik személyesen találkoztak a feltámadt Jézussal. E találkozásokkal kapcsolatban gondolkodjunk el azon, hogy ezek hogyan jöttek létre, mit váltottak ki, minek a fontosságát tették nyilvánvalóvá és milyen megbízatást jelentettek?

1) Hogyan jöttek létre?

Mindhárom találkozásban közös pont, hogy (9.: fainomai – megjelenni, megmutatkozni; 12. 14. : faneroó – láthatóvá tenni, megmutatni) mindig Jézus volt az, aki kezdeményezőként lépett fel – kijelentette magát, egyszer csak megmutatkozott olyan illetőknek, akik ismerték és szerették, de akik egyáltalán nem várták a megjelenését-felbukkanását – mintegy teljesen váratlanul érte őket! De ők lehettek azok, akikről később Jézus mondja, hogy ők „feltámadva (egeiró – feltámadva) látták őt” (14.v.) A „látták” szóval (theaomai – thea=látvány; fizikai érben szemlél, néz; lk5,27; jn1,38; apcs1,11) kifejezetten a hétköznapi látásra utal Jézus Krisztus – tehát nem valami szellemi látásra, belső látásra, látomásban, álomban, extázisban való látásra. Ezek csak azért láthatták őt így, mert Ő akarta, hogy lássák, megtapasztalják: az Ő

kegyelmes, szeretetteljes kezdeményezésére jött létre a találkozás. Nem ők mentek hozzá, nem ők találtak rá – hanem Ő.

Azóta is Ő kell, hogy hozzánk jöjjön, kegyelmesen kijelentse nekünk magát. Nem mi találunk rá a világban, nem mi találunk rá meditáció által önmagunkban! Ő kell, hogy jöjjön – kívülről – felülről! Ezt pedig meg is teszi, csak a mennybemenetel után már nem abban a formában, mint akkor: akkor hozzájuk mintegy megdicsőült fizikai–látható valójában jött, hozzánk pedig – az Ő drága örömhírének formájában, az evangélium, ige formájában, aminek hirdetését bízta tanítványaira! Amikor itt olvassuk, hogy a tizenegynek megparancsolja, hogy hirdessék az örömhírt az egész földön, minden teremtménynek, akkor azt a jóhírt bízta rájuk, melyben jönni akar azokhoz, akik hallják azt! Tudjuk, hogy feltámadása után még negyven napig meg-megjelent tanítványainak dicsőséges testben – biztosítva őket arról, hogy Ő, aki halott volt, él – Ő az Isten Fia, az Üdvözítő! De azután felment a mennybe - s azóta nem volt, nincs és nem lesz dicsőséges testi megjelenése, csak az utolsó ítéletkor. Addig pedig az Ige-evangéliuma formájában jön kegyelmesen hozzánk. Ő és igéje-evangéliuma összetartoznak. Ahogy akkor régen, úgy ma is titokzatos Jézusnak az emberekhez való jövedele. Titokzatos, de attól még tökéletesen reális, valóságos!

Te mindig ebben lásd a feltámadottat – ez az ő szava, ebben Ő van itt, Ő lép hozzád. Ezt akár olvasod a Bibliában, akár helyes magyarázatát hallod ige hirdetésben – úgy fogadd, mint magát a feltámadottat! Ne várd Őt más alakban: se látomásban, se álomban, se extázisban – mert nem jön hozzád úgy – Ő maga megmondta az övéinek, hogy nem látják többé dicsőséges testi valójában, csak akkor, amikor ítéletre jön vissza a világ végén. Az angyalok is ezt erősítették, amikor mennybement. De nagyon fontos dolog, hogy az Igében, az evangélium alakjában-formájában jön hozzánk.

Ő együtt lakik az Igével, az evangéliummal, ezért, amikor azt olvassuk – Őt olvassuk. Amikor azt hisszük – Benne hiszünk. Ha Őt a Róla szóló igétől-evangéliumtól elválasztjuk – megfoghatatlanná, köddé válik számunkra. (a Szentlélek ugyanúgy) Semmit nem tudunk akkor róla – azt se, hogy van-e egyáltalán. Soha ne válasszátok el Őt az írott igétől, írott és hirdetett

evangéliumtól – mert elvesztitek. Őt – ha meg is különböztetjük az evangélium írt és hirdetett alakjától – el nem választhatjuk attól. És a Bibliát és annak helyes hirdetését se válasszátok el Tőle! Őt se attól, de ezt se Tőle! Ha ugyanis elválasztjuk a Bibliát Tőle, akkor a Biblia csak egy közönséges emberi könyvvé lesz. Az igehirdetést elválasztva Tőle, az igehirdetés csak emberi beszéddé lesz: szép vagy kevésbé szép szónoklat, ami egy szinten áll akármelyik Ciceró beszéddel, vagy politikai kortes beszéddel.

Tehát vessük szívünkbe, nehogy azután valaki félrevezessen: Megváltónk az igében-evangéliumban – ami megíratott, és ami legideálisabb esetben a szószékről hirdettetik – lép hozzánk. Az emberek olyankor nem csak Róla hallanak, hanem Ő lép akkor hozzájuk titokzatosan, de személyesen! Akkor is, ha nem tudják: az Úr van ezen a helyen és én nem tudtam!

2) Mit váltottak ki?

Több mindent is: végtelen meglepetést, döbbenetet, félelmet, mély örömet, imádatot, a bizonyágtételt arról, hogy feltámadt. (apangelló – megjeleníteni, előterjeszteni, hirdetni – 10.v. apengeilan – 13.v. - szóban bizonyágot tenni) Amit azonban különösen szeretnék hangsúlyozni: figyeljétek meg, hogy azok az emberek, akikkel teljesen váratlanul találkozott azokban *kétségtelenné vált, hogy ő feltámadt a halálból, visszajött és él.* Sziklaszilárd bizonyosságukká lett, hogy él a meghalt Jézus, mert feltámadt dicsőséges testben! Ezt a teljes bizonyosságot Ő adta meg azoknak, akikkel találkozott. Ezen hétköznapi, egyszerű emberek számára ugyanolyan hétköznapi valóság, történelmi valóság volt Jézus feltámadása-élete, mint ahogy a nap felkelt és lement, reggeliztek vagy vacsoráztak. Megingathatatlan bizonyosságuk volt afelől, hogy akit nagypénteken a kereszten láttak tényleg meghalni, ugyanaz a názáreti Jézus, ugyanabban a testben, amiben meghalt – most él, mert feltámadt. Nem hitték, hanem tudták, hogy él. Annyira biztosak ebben, hogy amikor a többiek nem hitték el nekik és talán ki is nevették őket – ők akkor is tudták. A 11-nek is sziklaszilárd meggyőződésévé lett, hogy a meghalt Jézus feltámadt a halálból és él! Hiába fenyegették őket, ragaszkodtak ahhoz a tőlük független történelmi tényhez, hogy Jézus Krisztus feltámadt és él! Ez a teljes bizonyosság áthatja pl. Péter pünkösdi prédikációját, ott rejlik minden evangéliumban és apostoli iratban. Amikor

elmélyülünk ezekben, meglátjuk-értjük, érezzük, hogy számukra Jézus feltámadása, élete nem valami álmom, nem látomás, nem fantáziálás, képzelgés, vágyálom, amit valóságnak minősítettek, nem hit-valóság, nem délibáb (fatia negra), hanem történelmi tény.

Mondottuk, hogy Jézus az evangélium igéiben jön ma hozzánk. Ha jön, s ha ezekben találkozunk vele, akkor Ő minket is teljesen bizonyosakká tesz afelől, hogy Ő meghalt engesztelő áldozatul, de harmadnapra feltámadt a halálból – Ő él! Aki ma hisz az Írásnak, az evangéliumnak – azt Ő ma is abszolút bizonyossá teszi ezek által arról, hogy ő nem egy halott, akinek csontjai elporladtak valahol, valami osszuáriumban, hanem valóban él! Ha így tesz bizonyossá feltámadása és élete felől, akkor mi nem másoktól tudjuk, hogy él, hanem TŐLE magától! Tudni fogjuk, hogy Őt nem a hitünk teszi élővé, hanem hitünktől függetlenül feltámadt és él!

Ezért a valódi keresztyénség: nem halottkultusz, nem egy személytelen ideológia követése, nem is valami jézusi értékrend elfogadása, nem egy nagyszerű szellemi hagyaték ápolgatása – hanem az élő Jézus Krisztus tisztelete, imádata, követése, örömteli dicsérete, a Róla való bátor bizonyágtétel, a vele élés-járás! Belőle és érte és neki élünk! Beszél hozzánk a Bibliából és mi szólunk Hozzá az imádságban.

Való igaz, hogy halálára emlékszünk minden úrvacsorával. De a haláláról csak azért emlékezünk meg újra meg újra, mert feltámadt és él! Épp ez teszi halálát a számunkra holtbiztosan megváltó halállá, engesztelő áldozattá, üdvösségünk, örök boldogságunk sziklaszilárd alapjává! Hogyne emlékeznénk arra, amikor Ő él! S ezért úrvacsora közben nem csak és csupán emlékezünk megtört testére és vérére, hanem szívünkben imádkozva fordulunk Hozzá és magasztaljuk mindazért, amit tett értünk! Megköszönjük szeretetét és biztosítjuk, hogy mi is szeretjük, magunknál jobban és mindennél jobban és neki akarunk élni!!

Tudjuk, hogy amit mondunk másoknak, az a szemükben első vagy második hallásra bolondság!! Mi is így voltunk ezzel. Abban voltunk biztosak, hogy nem él, hanem meghalt és elporladtak csontjai – ha élt egyáltalán. De ma már tudjuk, hogy hatalmasat tévedtünk! Ő megszólított

minket az Igében s tudjuk, hogy Ő nem egy nagy vallási tanító, aki meghalt és aztán eltűnt a halálban! Arisztotelesz, Platon, Konfucius, Buddha, vagy Mohamed, Marx és társai mind halottak – Jézus viszont él! Ő él, mert a halálnál erősebb, s harmadnapra feltámadt dicsőséges testben! Igéjében Ő maga tett bennünket is teljesen bizonyosakká! Nem szól bizonytalanul a kürtünk-trombitánk, amikor azt mondjuk: Jézus Krisztus feltámadt és él!

3) Minek a fontosságát tették nyilvánvalóvá?

Azt olvassuk az Írásban, hogy amikor Jézus tanítványai az első két esetben hallották a három szem- és fültanút – nem hittek szavuknak. (apiszteó 11.v. - apisztia – hitetlenség: bizalmatlannak lenni, episzteüszan – a 13.versben. 14.: apisztia.) Sőt, nem csak nem hittek, hanem abban ki is tartottak = szívüket megkeményítették (szkélókardia). Így számukra Jézus továbbra is halott volt. Jézus utóbb nagyon komolyan feddi, szidja őket! Mert egyfelől az igazság iránti hitetlenség nem kedves az Úrnak! De másfelől azért, mert Jézus a tizenegyet már tanítani akarta arra, ami azután s a későbbiekben kulcsfontosságú lett – tudniillik arra akarta őket tanítani, hogy higgyenek a Róla beszélő tanúk szavaiban! Ezt szeretném itt aláhúzni!

Jézus Krisztus tudta, hogy 40 nap és felmegy a mennybe és azután többé nem jelenik meg senkinek a maga dicsőséges állapotában. Tudta, hogy mennybemenetele után hosszú időn keresztül egy dolog lesz: a tanúi szóbeli vagy írott bizonyágtétele elhangzik – s az embereknek hinniük kell a szavuknak! Tudta, hogy tanítványai majd kimennek a világba és nem tudnak mást tenni, minthogy elmondják az örömhírt Róla, tudniillik hogy meghalt, de feltámadt. Engesztelő áldozat a halála, ahogy feltámadása bizonyítja. De az bizonyítja Istenségét is, halál erejénél nagyobb erejét! S akik hallgatják őket, azoknak majd nem adatik meg, hogy Jézus személyesen megjelenjen nekik és meggyőzze őket! Egy lehetőségük lesz: hinniük kell az apostoli igehirdetésnek, evangéliumnak – a Jézusról szóló üzenetnek! S ha hisznek fizikai látása nélkül, akkor övéké lesz Jézus és mindaz, amit Ő hordoz, amit Ő megszerzett halálával! Ha hisznek – boldogok lesznek! (vö. Tamás apostol) A vele való találkozásban tehát az evangélium igéibe vetett hitnek jut majd a főszerep, tudniillik konkrétan az apostoli bizonyágtételbe vetett hitnek! Igen – ennek fontossága lett nyilvánvalóvá e találkozás során! Egyúttal világossá tette tanítványainak azt is, hogy ahogy bennük megítélte a bizonyágtétellel szembeni

hitetlenséget és keményszívűséget, úgy ítéli meg mindenki ezt a két ténykedést – minden időben.

Itt értjük meg, hogy a Jézus Krisztussal való találkozásunkban nem csak az kulcsfontosságú, hogy Ő az evangéliumban hozzánk lépjen, hanem az is, hogy ezt az apostoli evangéliumot megfontoljuk, és gyermeki bizalommal fogadjuk el! Higgyünk az evangéliumban, mint igaz hírben! Kapcsolódjon össze az evangélium ígéje és a személyes hitünk. S mihelyst hiszünk annak – onnantól kezdve, Jézus azzá lesz a számunkra, ami: feltámadott, élő Urunk, Üdvözítőnk! Amíg nem hiszünk, addig Jézus halott lesz a számunkra! Amikor hiszünk a róla beszélő evangélium szavának – az abba vetett hit által megelevenedik számunkra is, hirtelen felismerjük, hogy Ő valóban él, mint megváltónk és Urunk – megdicsőül előttünk! Sőt: Ő ekkor már belép az életünkbe, szívünkbe!

Amikor hiszünk – közösségünk létesül Vele, aki az evangéliumban hozzánk lépett. Közte és köztünk csak úgy jön létre dokkolás, ha hiszünk az evangéliumban! De akkor létrejön a kapcsolat! S ha létrejön – boldogokká leszünk: boldog, aki nem lát és hisz! Ő, az evangéliumba vetett hit által lakik azután a szívünkben! Amikor imádkozunk, tudjuk, hogy élő Urunkhoz szólunk, s amikor olvassuk az Írást, az Ő szavát halljuk a szavakból! Ha csak Reá gondolunk, mint előre gondolunk, élő Urunkra, Megváltónkra! S tudjuk – mert hiszünk ígéretében – hogy velünk van! (hisszük azt is, hogy vele haltunk és vele támadtunk fel...) Ma ez az egyetlen legitim kapcsolat Ővele – s ez is marad, míg vissza nem tér dicsőséges fizikai testben. Ennek fontosságát jelzik a bibliai szövegeink!

Higgy Jézus Krisztusban, aki meghalt és feltámadott – higgy ebben a róla szóló, őt bemutató ősi üzenetben, amiben Ő maga jön-lép hozzád! S ha hiszel, találkozol vele és közösségre jutsz vele! Ha hiszel az evangéliumban lakozó Jézusban, akkor Ő attól kezdve hit által a szívedben fog élni. Ha az örömhírt magát hittel fogadod szívedbe – tied maga az üzenet tartalma: Jézus ! Aki hisz – az boldog!

4) Milyen megbízatást jelentettek?

Ezek után Jézus egy nagy megbízást adott nekik: 15.v. kéréxate (aorimperat)– hirdessétek, minden teremtménynek (Ktiszisz – teremtmény) a világon: az evangéliumot – örömhírt! Induljatok és hirdessétek ti is, ahogy nektek

hirdették testvéreitek! Menjetek! Röpüljétek ki a világ négy sarka felé és kivétel nélkül mindenkinek ezt a jóhírt adjátok tovább – íme, halott voltam, de élek örökkön-örökké! Mondjátok el, hogy Ádám bukásának minden következményét jóvátettem! Nem kell a bűnben maradni, hanem az emberek lehetnek Isten gyermekévé! Nem kell a vétkeik terhével élni, mert kivívtam nekik a teljes bűnbocsánatot! Nem kell rettegniük a kárhozattól, az örök boldogtalanságtól – mert megszereztem nekik a mennyet, örök boldogságot! Nem kell az ítélő igazságos Istentől szorongniuk, mert én a rettenetes és igazságos istenítéletet magamra vettem helyettük, elhordoztam keresztfámon, áldozattá lettem helyettük és ők értem, véremért, életemért – örökre irgalmat nyertek! Meghaltam, de élek. Feltámadásom bizonyossága annak, hogy a kereszten elvégeztem a megváltást! Én vagyok az üdvözítője minden embernek az ég alatt a széles világon – nincs más rajtam kívül, de én itt vagyok! Hirdessétek – Ádám és Éva, s Ábrahám minden nyomorult utódjának ezt a jó hírt Felőlem, Rólam!

Ők aztán ennek eleget is tettek! A feltámadott ezzel bíz meg minket is!

Jézus a lelkükre helyezte azt is, hogy az örömhír – amit hirdettek – döntő jelentőségű az emberek számára. Sok fontos hír van és van milliányi, ami nem lényeges, De ez a legelső hír, az örök első hír. Mert aki abban hisz (pizsteüó) az megmenekül–üdvözül (szózdó) és ugyanakkor, aki nem hisz abban, mint ahogy ti sem (apiszteüó – nem hisz) az elvész-elkárhozik (katakrinó – elkárhozni). Ez az örömhír-jóhír – amit hirdettek – életbe vágó minden embernek az ég alatt, így hirdessétek! Tudniuk kell a tanítványoknak és nekünk is, hogy ilyen mérhetetlen sok múlik az üzenetünkön! Tudnunk kell, és ennek tudatában kell hirdetnünk! Nem valami kis botcsinálta tudósítók vagyunk, akik valami kis jelentéktelen bulvárhírt kaptunk a továbbadásra! Nem! Hatalmas kincset bízott ránk feltámadott Jézusunk, aki hírnökké tett! Az üzenet, amit ránk bízott mérhetetlen jelentőségű: emberek örök élete-örök halála múlik ezen! Ennek tudatában kell hirdetnünk, soha nem lebecsülve ezt és ennek jelentőségét!

Jézus Krisztus a jóhír igazságát-valóságát többszörösen megerősítette! Elmondta előbb magdalai Mária, aztán az a kettő a tanítványoknak, nem hitték, de amikor Jézus Krisztus megjelent, akkor ezzel megerősítette, hogy ama három, nem hazudott! A hír igaz! Jézus Krisztus a tanítványok közti megjelenésével, sőt megjelenéseivel igazolta az örömhír igazságát! Istenről

olvassuk, hogy ezt a jóhírt – annak idején jelekkel-csodákkal is megerősítette! Úgy olvastuk, hogy a jóhír hirdetését nem megelőzték, hanem a hirdetését KÖVETTÉK (20.v.) a jelek és csodák! Tisztán megszólalt a Jézusról szóló örömhír és sok helyen jelek és csodák történtek! Ezek a jelek és csodák arra hívtak, hogy mintegy megerősítették az elhangzott jóhír igazságát, jelentőségét! Amikor erről beszélünk, egy, a Szentháromság által megerősített hírt mondunk, nem valami hazugságot-képzeltetést terjesztünk!

Mivel ezen hír igazságát megerősítette Isten, s mivel ezen a híren múlik emberek örök élete vagy örök halála - ezért ezt a jóhírt, a Jézus Krisztusról szóló örömhírt abszolút változtatások nélkül kellett őrizni és továbbadni kézzől-kézre! Minden hozzátétel, elvevés, meghamisítás, torzítás tilos volt! Amit az első tanúk mondtak, ugyanazt kellett a tizenegynek, majd az utánuk következő generációknak visszhangoznunk változatlan tartalommal ebben a világban! Mindegy, hogy görög, római, zsidó, modern, vagy posztmodern korban élünk, a második, vagy a 21 században – az igazi keresztyének mindig is ezt tették és teszik! Az evangélium – örök! Aki megváltoztatja, ahogy tette azt a modern ill. neoorthodox-egzisztencialista protestáns teológia, a római katolicizmus – az magára vonta Isten átkát! Majd felelnek az evangélium meghamisításáért az élő Isten előtt, aki szerezte ezt az információt! Nekünk oltalmazni kell a régi és örökre új hírt, és változatlanul hirdetni, hogy el ne kallódjon a kezünkön!

Ezzel a ténykedéssel – tekintettel az örömhír rendkívüliségére - semmi nem áll egy síkon, nincs vele párhuzamba állíthatóan fontos, lényeges tevékenysége Jézus Krisztus híveinek! Mert Jézus nem azt bízta tanítványaira, hogy szociális-diakóniai és oktató munkát végezzenek, mert az legalább olyan fontos, mint az evangélium hirdetése. Nem! Az evangéliumot hirdessétek mindenkinek – ez „A” feladat! Ez „A” megbízatás s ez egészen egyszerű és világos. Aki majd hisz ebben, az más életet kezd élni, de nem a keresztyénség feladata a világ keresztyénné tétele avagy Isten országává változtatása! Jézus Krisztus nem azt tette hívei feladatává, hogy munkálkodjanak az emberiség egységén, eltörölve minden vallási különbséget. Semmi olyasmiről nem beszélt, amiről a manapság is nagy számban felbukkanó önjelölt próféták szónokolnak szupernek kikiáltott könyveikben és előadó körútjaik során, hogy menjetek és a bibliai igazságot félresöpörve – szorgalmazzátok, hogy a magyar emberek fogjanak össze, mindenki mindenkivel – s tegyék Isten Országává

kis hazánkat! Nem, éppen ellenkezőleg – Jézus Krisztus egyszerű üzenetet bízott tanítványaira, úgy, hogy tudta: az örömteli üzenet örök szétválasztást munkál az emberek közt: mert aki hisz abban – üdvözü! Aki nem hisz, az elkárhozik! Tehát meg fogja, örökre meg fogja osztani az embereket! Mégis – ezt bízta rájuk és bízta ránk is! Hirdessük hát otthon és mindenhol! „Feltámadt az Úr bizonynyal!” S aki hisz Őbenne, üdvözü, aki nem hisz – elkárhozik! Hiszel-é te az Isten Fiában? Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözölsz mind te, mind a te házad népe!

Ámen